

ΑΠΟ ΤΑ ΩΡΑΙΟΤΕΡΑ ΕΡΩΤΙΚΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ

Ίλσα

Του Heine

Σκυμμένος περπατώ στο δάσος, στο σκοτεινό το δάσος και όνειρεύομαι.

Όνειρεύομαι άποψε την άγάπη μου, και ή μορφή της, ή γλυκειά μορφή της, συντροφιά ζωάτσει στη μοναξιά μου...

Και ή σκιά της, ή λιγνή σκιά της, στο πλευρό μου αισθάνομαι να περπατάει...

— Ίλσα, γλυκειά μου Ίλσα, είν' άραγε ή μορφή σου, άγαπητή μου, — ή λευκή μορφή σου — που συντροφεύει άποψε τά όνειρά μου ;

Είναι ή σκιά σου, ή λιγνή σκιά σου, που αισθάνομαι άπόρροβα έδώ στο πλευρό μου να μ' άγγίζει ;

Έσύ είσαι Ίλσα, έσύ, ώραία μου άγάπη ;

Ή μήπως είνε το φεγγάρι που κυλάει στον ούρανό...

Ή μήπως είνε τό φώς του που κάνει τό δάσος νάντηχει άποψε άπό λόγια άγάπης, στεναγμούς κι' άπό φιλιά γλυκά...

Σκυμμένος περπατώ στο δάσος... και όνειρεύομαι άποψε την άγάπη μου... και κλαίω άποψε, κλαίω για τό χαμό της...

Μά πές μου, Ίλσα, ώραία Ίλσα... Ποιός είν' αυτός που κλαίει και που στενάξει ; Έγώ είμαι που κλαίω, άγαπημένη ; Ή μήπως είσαι σύ άποψε που ήσχα σχιμμένη στο πλευρό μου, τά δάχρυα άφήνης να χυθούν για τή χαμένη μας άγάπη...

Θαρρή ό κειρός

Του Longfellow

Πόσα φιλιά, πόση άγάπη, πόσοι όρκοι έρωτος...

Τί ζωή, τί χρόνια, τί παρελθόν !

Και πόσες άναμνήσεις ευτυχίας...

Και τώρα ; — Τί λές έσύ γι' αυτά τρελλή μου άγάπη ; — Τί λές ; Θαρρείς πως όλα αυτά, τά λόγια, τά φιλιά, οι όρκοι έκείνοι και τό παρελθόν...

Θαρρείς πως έτσι αιώνια στη ζωή θά μείνουν...

Θαρρείς πως δέν θάλλάξουν άπ' τό χρόνο ;

— Πως δέ θά μαραθούν ποτέ τά χρόνια ; —

— Τί λές, τί λές έσύ γι' αυτά τρελλή μου άγάπη ;

Τό ξέρω τί θά πής, άγαπητή... Γιατί ό έρωτας — τό ξέρομε κι' οι δύο μας — πως την ψυχή μας μόνο άν πάρουν διά χαρή...

Μόνο στο προσωπάκι σου διαβάζω...

Κάποιο παράπονο, για έκείνο που σιωπώνει, που δέν μπορεί κανείς να σταματήση...

Πού με τον νικητή τό χρόνο φτάνει...

Τό ξέρω ! Χωρίς να λησιμονήσει ό ένας τον άλλον, ή ώρα έκείνη θά'ορη κάποια ήμερα που τά φιλιά θά ξεχαστούν, που λόγια πιά δέν θάχουμε να ποήμε...

Κι' ό ένας μέσα στού άλλου τά μάτια θά διαβάξει, δύο λέξεις μυστικές κι' άληθινές :

— Γιατί έγώρσε τό πρόσωπό σου ;

— Γιατί άστρίσαν έτσι τά μαλλιά σου...

Σ' έκείνη που έφυγε

Του Τενyson

Ό πόθος της ζωής σέ τραβήξε στα δίχτυα του, σέ πήρε πιά άπ' τή θερμή άγκαλιά μου...

Γιατ' είναι ή ζωή Σειθήνα, κι' ό πόθος της άκατανίκητος, άγαπημένη...

Κι' έφυγες τώρα πιά μακριά, έφυγες κόρη ώραία, έφυγες δίχως καλά-καλά να γνωριστούμε...

Ποιός τώξερε πως έτσι δά θά τελείωνε μιιά τέτοια ιστορία, για τέτοια ένωση ψυχών έρωτευμένων !

Ποιός τώξερε !

Κι' όμως την ώρα που έφευγες — θά τό θυμάσαι άκόμα, — άπό τό παραθύρι σου ψηλά άκούστηκε ή φωνή έκείνη :

— Γύρισε πίσω, γύρισε, τρελλό κορίτσι... δύο μάτια άφήγεις πίσω σου να κλαίει...

Όμως έσύ θά γέλασες... δέν θάχουσες ή και θά περιφρόνησες άκόμα τή φωνή...

Έκείνη τή φωνή, κόρη ώραία ! Έκείνη τή φωνή του έρωτά μου, Κι' έφυγες άπό τότε.

Ό πόθος της ζωής σέ τραβήξε στα δίχτυα του, σέ πήρε άπ' τή θερμή άγκαλιά μου...

Άπό τον τρελλό έρωτά μου, σέ άλλους τόπους σ' έφερε, σέ άλλες χώρες, σ' άλλες χαρές, σέ άλλες ευθύμιες... Μά ό χρόνος δέν περνάει πιά για μένα άγαπημένη... Θαμπώσανε τά μάτια άπ' τά δάχρυα. Ό χωρισμός σου τύφλωσε τό νού μου... Κι' έτσι μονάχος τώρα κι' έρμος προσμένω. Την ώρα του θανάτου να με βρή... Στην τυραννία αυτή του νοού και της ψυχής μου... Στερνή άνακούφιση και λύτρωση να δώση...

ΖΗΤΟΥΝΤΑΙ : δύο δωμάτια με κουζίνα. Πληροφορία στα γραφεία μας 7-10 μ. μ.

ΑΠ' ΟΛΟ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟ

ΜΙΑ ΠΕΡΙΕΡΓΗ ΑΥΤΟΚΤΟΝΙΑ

Στις 19 Νοεμβρίου αυτοκτόνησε στο Λονδίνο ό μεγάλος άγγλος συγγραφέυς Άλλεν Άρπουωρδ, επειδή... δέν του άρεσε τό τελευταίο του μυθιστόρημα τό «Σπίτι της Άμαρτίας» — τό όποιο έν τούτοις εΐτανε πολύ καλό, καλύτερο άπό πολλά άλλα που κυκλοφορούν κατά χιλιάδας και στην Άγγλία και σ' όλο τον κόσμο γενικά.

Σπάνιο παράδειγμα καλλιτεχνικής συνειδήσεως ! Δυστυχώς όμως δέν πιστεύουμε να βρή πολλούς μιμητάς, άν και πολλοί είνε οι συγγραφείς που άν είχαν περισσότερο κριτικό μυαλό κι' εξέταζαν ψυχραμα τά έργα του, θά έπερναν και τούτοι τό δρόμο που πήρε ό δυστυχισμένος Άρπουωρδ.

Ό εύσυνείδητος αυτός καλλιτέχνης δέν μας είνε ολότελα ξένος. Στα 1897 κατέβηκε στην Έλλάδα, κατετάγη έθελοντής στον ελληνικό στρατό και πολέμησε γενναία τους Τούρκους στη Λάρισα. Άργότερα όταν γύρισε στην Άγγλία, δέν παρέλειψε χαμιιά ευκαιρία να συνηγορήση ύπερ των δικαιωμάτων των Έλλήνων. Και ή φωνή του ήκούετο πάντοτε μετά προσοχής, επειδή εΐταν συγγραφική προσωπικότης.

Πεδαιώνοντας, αφήνει μισοτελειωμένο ένα «Βίο του Ίησού» ό όποιος, κατά τή μαρτυρία μερικών φίλων του που τον διάβασαν άπό χειρογράφου, θά έκανε χροτό, μεγαλύτερο κι' άπό έκεινο που δημιούργησε ό Ρενάν.

ΠΕΡΙΕΡΓΑ ΝΕΑ

ΜΙΑ ΠΡΟΦΗΤΕΙΑ ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΞΑΝΘΟΥΣ

Ό Άγγλος στατιστικός Κάλβιν άνεκάλυψε τελευταία έρευνώντας τους αριθμούς των γεννήσεων εις όλα τά Κράτη της γης, ότι ό αριθμός των ξανθών τείνει σίν τώ χρόνω να έλαττωθή σε σημείο που δημιουργεί τήν πεποίθηση ότι ύστερα άπό έκατό χρόνια δέν θά γεννιέται πιά κανένας ξανθός στον κόσμο.

Τήν γνώμη αυτή του άγγλου στατιστικού Κάλβιν άποδέχεται και ό Γάλλος φιλόλογος και καθηγητής Φουάνερό, ό όποιος και αυτός δεχεται ότι έντός ώρισμένου χρονικού διαστήματος, θά εκλείψη τό ξανθόν χρώμα άπό τους ανθρώπους. Τώρα θά έρωτηθή βέβαια ποιός είνε ό λόγος που έλαττώνονται τόσο αί γεννήσεις των ξανθών ; Σύμφωνα με τήν γνώμη του άγγλου καθηγητού της Στατιστικής Κάλβιν καθώς και του Γάλλου Φουάνερό ή αιτία του φαινομένου αυτού έξηγείται ως έξης :

Είνε κοινώς παρατηρημένο ότι οι τριχές του κεφαλιού και του προσώπου των περισσότερων ανθρώπων μεταβάλλονται σιγά-σιγά άπό ξανθές σε μαύρες, χωρίς να μπορέση τίποτα, άπό τά γνωστά χημικά μέσα, να έμποδισή τήν μεταβολή αυτή του χρώματος. Τό φαινόμενον αυτό μπορούμε να τό διαπιστώσουμε ενκόλως στα μικρά κατάξανθα παιδιά, τά όποια μόλις φθάσουν σε ηλικία 16-18 ετών, άποκτούν πιά άντί ξανθών, ώραιότατα κατάμαυρα ή καστανά μαλλιά. Δηλαδή με άλλες λέξεις με τους ξανθούς συμβαίνει τό έξης περιεργό : όσο περνάει ό καιρός και μεγαλώνουν, προχωρούντες προς τά γέριματα, προτού άρχίζουν, άσπρίζουν, μαυρίζουν.

Τό άλλο αυτό φαινόμενο, λέγει ό Κάλβιν, μας αναγκάζει να προβλέψουμε πιά καθαρά, πως ή φύσις δέν φαίνεται διόλου ευνόικη στην διατήρηση του ξανθού χρώματος στους ανθρώπους, και σύμφωνα με τό νόμο της εξέλιξεως του Χάιζελ και του Δαρβίν, δέν μπορεί παρά ν' άποφανθούμε οριστικά περι του προσεχούς θανάτου του ξανθού χρώματος στους ανθρώπους.

ΔΕΙΣΙΔΑΙΜΟΝΙΕΣ ΨΗΛΟΤΗΤΩΝ

Ή σύζυγος του Έδουάρδου του Ζ' της Άγγλίας όταν ήταν άκόμα νέα και άλλη πριγκίπισσα της Ουαλλίας είχε ιδιαίτερη συμπάθεια στις γάτες. Είχε πέντε ώραιότατες γάτες που δέν τις αποχωρίζονταν ποτέ. Πολλές φορές ό Έδουάρδος της έκανε παρατηρήσεις γιαντή τήν άδυναμία της καθώς και για κάποιες δεισιδαιμονίες της. Ένα πρωί άπό άπροσέξια έσπασε τό μικρό πολύτιμο καθρεφτάκι του χειριού. Κατετριμάξε. Όταν πήγε κατόπι στο διαμέρισμα όπου ζούσαν οι γάτες της βρήκε μιάν άπό δαύτες νεκρή.

Μετά λίγο τήν καλούσαν ό ύψηλός σύζυγος και όταν τήν είδε τόσο λυπημένη, ρώτησε τήν αιτία :

— Πέθανε μιιά άπό τις γατίτσες μου, άπάντησε. Μά έπρεπε να τό περιμένο γιατί τό πρωί έσπασε ένα καθρεφτάκι.

— Ό Έδουάρδος δέν ειπε τίποτα. Τό μεσημέρι τήν άλλην μέρα τήν ώρα του φαγητού τή ρώτησε :

— Μήπως πέθανε κανένα άλλο γατάκι ;

— Ευτυχώς όχι, άπάντησε εκείνη. Άλλά γιατί ρωτάς ;

— Γιατί σήμερα έσπασε τέσσερα καθρεφτάκια άκόμα ισάριθμα δηλ. με τά γατάκια που άπομένουν.

— Δυστυχώς κανένα γατάκι δέν πέθανε.